

Старійшина
Верн П.
Стенфілл
З кворуму
сімдесятників

Вівці та їхній пастир

“Господь—то мій пастир” (Псалми 22:1).

Я зростав на ранчо в Монтані, США, де вирощували велику рогату худобу. На тому ранчо ми також мали 300 овець. Моя мама купила їх, щоб ми могли заробити гроші собі на місію.

Моя робота полягала в тому, щоб піклуватися про ягнят, у яких не було мами, яка про них би піклувалася. Коли у вівці було більше одного малюка, іноді вона не піклувалася про всіх ягнят. Тож саме за цими ягнятами я й доглядав. Щороку ми мали від 5 до 10 таких малюків.

Кожного дня я приїжджав на пасовище в нашій невеличкій блакитній автівці, яка називалася Фольксваген-Бітл, і подавав машиною сигнал. Потім я відчиняв двері. Ті ягнята приходили до мене, в якому

б місці на полі вони не знаходилися. Вони знали звук того старого фольксвагена. Вони застрибували у кузов машини, і я їх віз до стайні й там годував.

Ми подібні до тих малих ягнят. Ми живемо в різних місцях і маємо різні випробування в своєму житті. Однак Ісус надає допомогу кожному з нас. Ми можемо навчитися чути Його голос. Ми можемо звертатися до Нього, щоб мати втішення і безпеку. Ми можемо відчувати, що Він та Небесний Батько люблять нас.

Коли я дивлюся на Ісуса як на Пастиря у моєму житті, моє життя змінюється. Коли ми віддаємо своє життя в руки Спасителя, то відчуваємо Його любов і навчаємося довіряти Йому. ●

З інтерв'ю з Крістіною Кросланд

